

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
**žalobce: S.K., zastoupeného JUDr. Václavem Nohovcem, advokátem, se sídlem Plzeň,
T.G.Masaryka 25, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň,
Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2015, č.j. DSH/1790/15**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen “správní řád”) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 31.12.2014, č.j. MMP/271081/14, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále je „zákon o silničním provozu“) porušením § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, dále ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením § 4 písm. a) a § 5 odst.

1 písm. a) téhož zákona, dále ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“) ve znění zákona č. 307/1999 Sb., účinného ke dni 18.5.2014, a to porušením § 38 odst. 1 písm. a) téhož zákona a dále ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla porušením § 6 odst. 1 téhož zákona, za což mu byly uloženy sankce pokuty ve výši 30.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců, zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v **podané žalobě** namítal, že není zcela zřejmé, co měl žalovaný na mysli, když jako odvolací správní orgán v odůvodnění, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, po obsáhlém konstatování obsahu předchozího řízení konstatoval, že: *„Odvolací správní orgán k tomu uvádí, že celé odůvodnění odvolání vykazuje snahu odvolatele vyvrátit skutečnost, že v době dopravní nehody řídil předmětné vozidlo.“*, neboť základním problémem celé kauzy je otázka, zda žalobce vozidlo řídil v době dopravní nehody či nikoliv. Žalobce dále uvedl, že v rámci své obhajoby tedy zcela pochopitelně a logicky konstatoval všechny argumenty, kterými dokládal, že vozidlo neřídil. Jak jinak by měl prokázat svou nevinu, než uváděním okolností, které jeho vinu přinejmenším výrazně zpochybňují. Žalobce považoval za nadbytečné opětovné podrobné hodnocení jednotlivých důkazů, zejména výpovědi jednotlivých svědků, neboť výpovědi jsou podrobně zachyceny jak policejními orgány, tak následně správním orgánem prvního stupně a rovněž je patrné hodnocení těchto důkazů, jak ze strany žalobce, tak i ze strany správních orgánů obou stupňů.

Žalobce se tedy z výše uvedených důvodů soustředil zejména na některé zásadní důkazy i způsob jejich hodnocení v rámci správního řízení prvního stupně i správního řízení odvolacího. K výpovědi svědka H. žalobce uvedl, že správní orgány obou stupňů přikládají tomuto svědkovi zcela zásadní a nezpochybnitelný význam a nepřipouští sebemenší pochybnost o věrohodnosti jeho výpovědi. Žalobce v žádném případě netvrdí, že svědek H. vypovídal nepravdu, domníval se, že tento svědek uvedl vše, co byl za dané situace schopen vidět a vnímat. Žalobce zdůraznil, že pokud tento svědek uvedl, že slyšel ránu a pak počal pozorovat již havarované vozidlo, jak správní orgán prvního stupně iniciativně zjistil, byl v těchto okamžicích od havarovaného vozidla vzdálen 90 m. Tento svědek dále uvedl, že než k vozidlu došel, uplynuly zhruba dvě minuty. Podle žalobce je tedy zásadní otázkou, zda za dané situace mohl svědek H. J.A., který vozidlo řídil a hned po nárazu do zábradlí nástupního ostrůvku opustil a shrbený odběhl v opačném směru, než přicházel uvedený svědek, vůbec vidět. Pokud uvedl, že nikoho po celou dobu u vozidla neviděl, je otázkou, od kterého okamžiku přesně počal okolí vozidla sledovat a od kdy u něho taková možnost vůbec nastala, když byl v okamžiku nárazu ve vzdálenosti 90 m a výhled na odvrácenou stranu od havarovaného vozidla měl zakrytou celou řadou zaparkovaných osobních vozidel a rovněž havarovaným vozidlem, které stálo napříč vozovky a celou její šíři zakrývalo. Svědek H. zřejmě po pravdě vypověděl, že nikoho neviděl. Z této skutečnosti však není možno udělat automatický závěr o neexistenci osoby, kterou neměl svědek možnost vidět a vnímat. Ačkoliv to i odvolací správní orgán zcela nepochopitelně a apriorně bagatelizoval, bylo třeba vzít v úvahu i skutečnost, že svědek H. byl nepochybně ovlivněn alkoholem, když bezprostředně

před vnímanou dopravní nehodou vypil po fotbalovém zápase několik piv a je třeba vzít v úvahu, že pivo je prodáváno i během fotbalového zápasu. Ačkoliv uváděné množství vypitého piva např. při řízení motorového vozidla je považováno již za podstatné snížení schopnosti člověka správně vnímat a registrovat okolní události, v tomto případě tuto skutečnost odvolací správní orgán bez jakéhokoli odůvodnění a úvah nebral při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka H. vůbec v potaz. Výsledkem úvah žalovaného bylo tedy zcela nekritické přijetí obsahu výpovědi tohoto svědka, když tuto výpověď považoval za jeden ze dvou či tří zásadních a rozhodujících důkazů.

Dále žalobce namítal, že rovněž i výpovědi svědků U. a R. vykazují řadu nepřehlédnutelných a zásadních rozporů, a to jednak ve sledu událostí a jednak i v časových intervalech. Podle žalobce opět nebylo třeba konstatovat výpovědi těchto svědků. Obsah jejich výpovědí a analýza těchto důkazů byla učiněna jak žalobcem, tak i žalovaným, avšak se zcela opačnými závěry. Zejména popis sledu událostí a časové údaje ze strany svědkyně U., která v době havárie vozidla spala, a která se nejdříve dovolávala svého přítele svědka R., se jeví jako velmi nepřesný a nevěrohodný. Zásadní rozpory jsou i v údajích, a to jak ze strany svědka H., tak i ze strany svědků U. a R., kdo a v jakém pořadí se k havarovanému vozidlu dostavil, a co na místě sledoval. Odvolací správní orgán zcela překvapivě konstatoval, že není důležité, kdo a kdy se na místo dostavil a rovněž že není rozhodné, na které straně vozidla se pohyboval svědek H. po příchodu na místo, jakou dobu svědkům trvalo dostat se na místo nehody z místa, kdy zaslechli ránu, či zda se svědek R. podíval z okna. Odvolací správní orgán konstatoval, že pro věc je rozhodná výpověď svědka H. v té části, že od okamžiku zaslechnutí rány vizuálně pozoroval místo dopravní nehody, a to až do doby, než se na místo dostavil. Při svědecké výpovědi uvedl, že kdyby z vozidla vystupovala další osoba, tak by si jí všiml, ve vozidle seděl pouze řidič, žalobce. Odvolací správní orgán k tomu poznamenal, že považuje za krajně nepravděpodobné, že by si svědek nevšiml osoby, plazící se od vozidla až na roh domovní zástavby. K této úvaze žalobce poukázal, na to že je důležité z jaké vzdálenosti svědek H. místo nehody ihned po jejím vzniku pozoroval a jaké měl výhledové možnosti přes stojící zaparkovaná vozidla a napříč postavené havarované vozidlo. Žalovaný dále staví své závěry na výpovědi svědkyně U., která je však ve zřejmém rozporu s výpověďmi ostatních dvou svědků a tyto rozpory nelze apriorně přecházet a vyhodnocovat v neprospěch žalobce. Pokud žalovaný uvádí, že ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že dveře u řidiče byly po střetu zavřené, přičemž nikdo vozidlo po dopravní nehodě neopustil, je toto tvrzení zcela zavádějící, neboť o zavřených levých dveřích se zmiňovala pouze svědkyně U., jejíž výpověď má však vážné trhliny a jeví se jako tendenční, interpretována tzv., horlivým svědkem. Jiná zmínka o zavřených levých dveřích nebyla zaznamenána a věrohodnost a objektivnost výpovědi svědkyně U. se jeví jako velmi narušená, v neposlední řadě i s časovými údaji a posloupností událostí, tak jak je uvedena svědkyně uváděla.

K vyjádření znalce Ing. Ž. žalobce uvedl, že znalec nevyloučil průběh nehodového děje tak, jak jej vyličil svědek A., s výjimkou možnosti, v které fázi dopravní nehody mohl tento svědek z havarovaného vozu vypadnout. Uvedený znalec pochopitelně celý nehodový děj posuzuje naprosto exaktně, bez jakýchkoli emocí, na rozdíl od svědka, který vůz řídil, způsobil dopravní nehodu a z vozu podle své výpovědi vypadl po nárazu, dle znalce po nárazu do zábradlí nástupního ostrůvku. Vzhledem k tomu, že dynamika nehodového děje proběhla ve zlomku sekundy, lze pochopit, že svědek A. ve své výpovědi nerozlišil primární a

okamžitě následující sekundární náraz. Správní orgány obou stupňů však tomuto domnělému rozporu přisuzují zásadní význam. Stále je třeba brát v úvahu, že nehodový děj a následný útěk svědka A. z místa nehody probíhal v řádu jednotek vteřin, nikoliv desítek vteřin. I z tohoto pohledu je třeba hodnotit jednotlivé svědecké výpovědi a možnosti vnímání jednotlivých svědků. Pokud se ještě týká vyjádření znalce Ing. Ž., je třeba zdůraznit, a tuto okolnost správní orgány opět zásadně přehlíží, že uvedený znalec i s ohledem na ohledání havarovaného vozidla a zjištěné stopy (vybroušené sklo a krevní stopy na místě spolujezdce) připustil, že jednou z reálných možností je verze, popsaná jednak svědkem A. a jednak žalobcem, a sice že tyto stopy byly způsobeny vymrštěním spolujezdce ze sedadla po nárazu vozidla. Nakonec pokud se týká úvah žalovaného o chování žalobce na místě nehody bezprostředně po této nehodě, je třeba připomenout, že žalobce se v dané situaci nevyskytoval jako službu konající dopravní policista, nýbrž jako občan - spolujezdec, který v době nehody byl pod nezanedbatelným vlivem alkoholu a spal. Logicky se nemohl chovat jako střízlivý, neotřesený, službu konající policista, který na nehodě není subjektivně zainteresován. Pokud se oba správní orgány domnívají, že lze od žalobce požadovat, aby se v dané situaci choval zcela racionálně a logicky jako policista ve službě, nelze z psychologického hlediska takovýto závěr akceptovat. Žalobce, který v okamžiku nárazu spal a zranil se na hlavě, byl pochopitelně otřesen a zmaten, takže jeho jednání, popisované svědky, se může zdát jako podivné a nelogické. S ohledem na popsané okolnosti však jeho chování není ničím výjimečným, když zmatená jednání účastníků dopravní nehody bezprostředně po ní, jsou forenzními psychology dostatečně známa a bývají v odborné literatuře popisována. Pokud žalovaný v této souvislosti připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 64/2008 ze dne 22. 10. 2008, je třeba konstatovat, že tento judikát nelze aplikovat ani v obecné rovině, neboť se týká úplně jiné situace a jiného typu jednání přestupce.

Dále žalovaný bez jakéhokoliv bližšího zdůvodnění označil výpověď svědka A. za nevěrohodnou a účelovou, aniž by se však namáhal zdůvodnit, jakými přesvědčivými a zcela nezvratnými důkazy je tato jeho výpověď vyvracena. Při opravdu pečlivém a neformálním zkoumání a porovnávání všech dostupných důkazů a při jejich skutečně kritickém hodnocení za současného vyloučení zcela nekritické akceptace všech pochopitelně subjektivních tvrzení svědků, by musel žalovaný dospět k závěru o existenci evidentních neodstraněných rozporů a zásadních pochybností o věrohodnosti důkazního stavu. Podle žalobce se při hodnocení výpovědí jednotlivých svědků se nelze spokojit pouze s konstatováním, že se jedná o nestranného svědka a automaticky tak dovodit, že jeho výpověď je správná a odpovídá skutečně proběhlým událostem. Žádnou výpověď nelze přejmout prakticky zcela nekriticky za objektivní a považovat ji tak za nezpochybnitelný základ pro rozhodnutí.

Žalobce namítal, že žalovaný, stejně jako před ním správní orgán prvního stupně měly postupovat důsledně podle zásady volného hodnocení důkazů a každý důkaz měly pečlivě vyhodnotit jednotlivě a odůvodnit, proč tento důkaz je, či není věrohodný a navíc měly všechny tyto důkazy hodnotit i v souvislostech a zároveň se snažit odstranit rozpory mezi těmito důkazy. V daném případě však žalovaný všechny důkazy vyhodnotil vždy zásadně v neprospěch žalobce, aniž by věrohodnost jednotlivých důkazů řádně odůvodnil a jeho odůvodnění rozhodnutí se tak jeví do značné míry jako nepřesvědčivé a formalistické, i když je poměrně velice obsáhlé.

Závěrem žalobce konstatoval, že i ve správném řízení musí správní orgány ctít zásadu presumpce neviny a z ní vyplývající pravidlo *in dubio pro reo*. Uvedené důvody žalovaného, proč nebylo uplatněno pravidlo *in dubio pro reo*, tak vyznívá zcela nepřesvědčivě. Z principu presumpce neviny kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž zmíněné pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého, není - li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou - li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že obdobné námitky, které uvádí žalobce v žalobě, uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný konstatoval, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k těmto námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde závěrem uvedl, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnost zjištěn, přičemž odmítnutí dalších navržených důkazů za situace, kdy již byl zjištěn stav v souladu s § 3 správního řádu, je dále obhajováno i s odkazem na zásadu hospodárnosti. Žalobce byl uznán vinným z přestupků dle §125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k zákona o silničním provozu, dále ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. d) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích účinného ke dni 18. 5. 2014, a dále ze spáchání přestupku podle ust. § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích účinného ke dni 18. 5. 2014, neboť provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce jako řidič vozidla výše uvedených přestupků dopustil. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že se s námitkami vypořádal v napadeném rozhodnutí, kdy na toto tak v plném rozsahu odkazuje. Na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí správního orgánu I. instance, hodnotil žalovaný žalobu za nedůvodnou.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 1. 6. 2014, č.j. KRPP-82880/PŘ-2014-030506, ze kterého vyplývá, že dne 18. 5. 2014 v 00:10 hodin jel žalobce v Plzni po vozovce Klatovské třídy ve směru od ulice Mánesova k ulici Sukova s vozidlem Peugeot, RZ ... V prostoru před domem č.p. 134 ulice Klatovská se nechoval ohleduplně a ukázněně, kdy nepřizpůsobil své chování stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace a svým schopnostem, v důsledku čehož vyjel částečně vpravo mimo průjezdnou vozovku na parkovací pruh, kde narazil přední částí svého vozidla do zadní části vozidla Škoda Octavia, RZ ..., které zaparkoval T.B. podélně u pravého okraje vozovky ulice Klatovská tř., vlivem tohoto střetu bylo vozidlo žalobce odraženo k levému okraji vozovky, kde se střetlo svojí přední částí s přístřeškem tramvajové zastávky. Po tomto střetu bylo vozidlo žalobce odraženo zpět do vozovky, kde se střetlo zadní částí s levou boční částí zaparkovaného vozidla Peugeot 406, RZ ..., jež zaparkoval pan J.M. Vlivem střetu vozidla žalobce a vozidla pana T.B., bylo vozidlo pana B. odraženo vpřed, kde se střetlo se zadní částí

zaparkovaného vozidla Opel Vectra, RZ ... pana M.D. Jako příčina nehody byla vyloučena technická závada. Tato nebyla na místě ohledáním ani zjištěna, ani uplatněna. Při dopravní nehodě byl zraněn žalobce, jenž byl převezen k ošetření do Fakultní nemocnice Plzeň- Bory. Z úředního záznamu ze dne 18. 5. 2014, č.j. KRPP-82880-2/PŘ-2014-030506-VDN je zřejmé, že se řidič odmítl podrobit dechové zkoušce na zjištění alkoholu a následně se odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, aniž by to bylo spojeno s nebezpečím jeho zdraví. Součástí správního spisu je i plánek místa dopravní nehody ze dne 18. 5. 2014, na němž je vyobrazen směr jízdy žalobce a průběh dopravní nehody. Dále je součástí spisu též fotodokumentace z místa dopravní nehody, jež koresponduje s oznámením přestupku a plánkem místa nehody.

Dne 31. 12. 2014 vyhotovil správní orgán I. stupně **prvoinstanční rozhodnutí**, kde uvedl, že za důležitý důkaz pro určení osoby řidiče havarovaného vozidla považuje výpověď svědka H., kdy tento se v době dopravní nehody nacházel na pravém chodníku Klatovské tř., při pohledu ve směru z centra města, a to na okraji zástavby při chůzi ve směru od Sukovy ulice. Již v době svého příchodu ve vzdálenosti odhadnuté na 10 nebo 15 metrů měl přehled o dění ve vozidle, kde seděl pouze žalobce skloněný nad volantem. Podle jeho vyjádření měl na vozidlo výhled a neviděl z vozidla vystupovat žádnou osobu. Když došel k vozidlu tak z něho žalobce vystupoval dveřmi u řidiče. Dalším důležitým důkazem pro správní orgán I. stupně byla výpověď svědkyně U., která uvedla, že jí probudil hluk dopravní nehody, a když bezprostředně poté vyhlédla z okna, jež má hned u postele, tak viděla na levou boční část vozidla stojícího v postavení po střetu s přístřeškem zastávky. Další osoby poblíž neviděla. Její druh pan R., kterého poté zavolala, konstatoval, že se krátce podíval z okna a uviděl stát vozidlo po dopravní nehodě, detaily nesledoval. Uvedené svědky správní orgán I. stupně hodnotil jako nezúčastněné osoby, neboť nebyl prokázán žádný zájem na výsledku řízení z jejich strany.

V **odůvodnění napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že ve shodě se správním orgánem I. stupně považuje za důležitý důkaz pro určení osoby řidiče výpověď svědka H., na kterou je nutné nahlížet jako na věrohodnou, a to zejména s ohledem na to, že v důležitých bodech koresponduje s výpověďmi dalších svědků. Drobné rozpory ve výpovědích svědků při popisu jejich pohybu na místě dopravní nehody a jejich úkonů považoval odvolací správní orgán za naprosto přirozené, kdy tyto způsobil proces zapomínání, případně různé priority subjektivně vnímaných skutečností. Dále žalovaný uvedl, že skutkové tvrzení žalobce, coby obviněného z přestupku, stejně tak svědecká výpověď J.A. nebyla označena za nevěrohodnou pro jeho vztah s žalobcem. Správní orgán I. stupně naopak posoudil jednotlivé výpovědi ve vzájemném srovnání a na podkladě tohoto srovnání vyvrátil skutkovou verzi předestřenou žalobcem. Podle žalovaného nebylo na místě uplatnění in dubio pro reo. Takový postup je odůvodněn, pokud v řízení po vyhodnocení všech důkazů správní orgán dojde k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných skupin důkazů, takže by zůstaly pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Správní orgán I. stupně však po zhodnocení důkazní situace dospěl k závěru, že výpovědi svědků H., U. , R. a policisty Č. jsou pravdivá a věrohodná a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrnul do odůvodnění svého rozhodnutí, proto nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“. Žalovaný konstatoval, že mu nezbyvá, než uvést, že na rozdíl od názoru žalobce, v prvoinstančním rozhodnutí nespátřuje porušení § 3 správního řádu, když správní orgán I.

stupně zjistil skutkový stav, o němž nejsou žádné pochybnosti. Žalovaný odmítal i tvrzení o procesních vadách spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise, a že dokazování nebylo správním orgánem I. stupně provedeno v dostatečném rozsahu. Stejně tak odmítal i žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když ty, o které správní orgán I. stupně rozhodnutí opírá, byly v řízení řádně zjištěny a potřebné důkazy byly provedeny. K námitce žalobce, že ani vyslechnutý znalec Ing. A.Ž. nevyloučil možnost poškození palubní desky a předního skla případným spolujezdcem, ani nevyloučil možnost vypadnutí svědka A. z vozidla způsobem, který znalec Žalud popsal, když vyloučil možnost vypadnutí hned při prvotním nárazu, avšak nevyloučil již možnost vypadnutí svědka A. při sekundárním nárazu, když tento náraz zcela nepochybně následoval ve zlomku sekundy, což tento svědek možná ani nezaznamenal, a to s ohledem na jistě prožitý šok z dopravní nehody, žalovaný uvedl, že se pan A. při své svědecké výpovědi uvedl, že se mu po nárazu do vozidla stojícího po pravé straně otevřely dveře u řidiče a vzhledem k tomu, že nebyl připoután, z vozidla vypadl. Znalec však vyloučil, že by mohlo dojít k vypadnutí řidiče při prvotním nárazu. Znalec připustil, že by k poškození pravé přední části čelního skla mohlo dojít osobou spolujezdce, o jehož tělo by se tělo řidiče zastavilo, avšak nevyloučil možnost, že při absenci těla spolujezdce mohlo dojít k předmětnému poškození řidičem. Žalovaný dále konstatoval, že přezkoumal soulad prvoinstančního rozhodnutí a řízení, kterému předcházelo, s právními předpisy podle § 89 správního řádu, a tímto přezkumem nezjistil závady, jež by mohly mít vliv na napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo s právními předpisy. Neměl ani důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Neopodstatněnou soud shledal argumentaci žalobce, že není zcela zřejmé, co žalovaný chtěl vyjádřit svým konstatováním, že odůvodnění odvolání vykazuje snahu odvolatele vyvrátit skutečnost, že v době dopravní nehody řídil předmětné vozidlo. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nejprve podrobně uvedl, čeho se žalobce v odvolání domáhá a jaká je jeho argumentace a jaké uplatňuje odvolací námitky a poté, před uvedením vlastního hodnocení zkonstatoval, resp. zvýraznil, co je hlavním cílem a k čemu se především váže argumentace žalobce v podaném odvolání.

Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že je zásadní otázkou, zda za dané situace mohl svědek H. vůbec vidět J.A., který vozidlo řídil a hned po nárazu do zábradlí nástupního ostrůvku opustil a shrbený odběhl v opačném směru, než přicházel svědek H. Pokud uvedl, že nikoho po celou dobu u vozidla neviděl, je otázkou, od kterého okamžiku přesně počal okolí

vozidla sledovat a od kdy u něho taková možnost vůbec nastala. Soud k tomu uvádí, že svědek H. při ústním jednání dne 23. 9. 2014, o němž byl pořízen protokol pod č.j. MMP/205266/14 vypověděl, že se vracel od Sukovy ulice, kterou přešel po přechodu pro chodce a směřoval do místa svého bydliště ... Šel po levém chodníku Klatovské třídy při pohledu směrem do centra města. Když došel na roh domovní zástavby, tak uslyšel ránu, poté se podíval, odkud přišla, a to ve směru k tramvajové zastávce na náměstí Míru. Dle svého odhadu se nacházel tak 30 až 50 metrů od zastávky. Poté zrychlil a cestou k místu si všiml napříč na vozovce stojícího vozidla červené barvy. Viděl, že ve vozidle sedí osoba, tak se šel podívat blíže, co se stalo. Neviděl, co člověku ve vozidle je, tak řekl mladému muži z páru stojícího před vchodem, aby zavolal záchranku. Když došel k vozidlu, tak z místa řidiče levými předními dveřmi vystupoval žalobce. Dále k otázkám správního orgánu uvedl, že od doby, co slyšel ránu, tak po celou dobu viděl na vozidlo. Kdyby vystupovala další osoba, tak by si jí všiml, ve vozidle seděl pouze řidič, resp. žalobce. Na místě se žalobce nezmínil, že by vozidlo neřídil. Dále uvedl, že postava, kterou uviděl na vzdálenost 10 až 15 metrů od vozidla, seděla na místě řidiče, byla předkloněna směrem k volantu. Vidět bylo v té době dobře. K vozidlu přišel rovnou k jeho levé straně, aby případně poskytl první pomoc. V té době žalobce vystupoval z vozidla. Po nárazu byl okolo vozidla klid, nevšiml si nikoho, kdo by se na místě pohyboval. Soud k tomu konstatuje, že ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že svědek H. měl po celou dobu od doby, co zaregistroval, že se stala dopravní nehoda, na vozidlo žalobce dobrý výhled. V podstatě se na něj neustále díval, když se k němu přibližoval a nespátřil žádnou postavu, jež by z vozidla vystupovala kromě žalobce. Svědek neuvedl, že by mu ve výhledu bránila auta zaparkovaná podél silnice. Pokud by pan J.A. odbíhal v opačném směru, jistě by ho musel svědek H. zaregistrovat, neboť jak sám uvedl, sledoval auto po celou dobu, od nehody až po svůj příchod k vozidlu. Věrohodnost jeho výpovědi potvrzuje svědkyně U., která při ústním jednání uvedla, že dne 17. 5. 2014 šla spát okolo 23:00 do pokoje, jež má okna přivráceny ve směru na Klatovskou tř. Ze spánku ji probudila silná rána. Poté se postavila a podívala z okna. Od doby, co ji rána vzbudila, do doby, než se podívala z okna, mohly uběhnout, tak dvě sekundy, neboť postel má hned u okna. Z okna viděla před domem na vozovce havarované vozidlo, které bylo zabořené do zastávky tramvaje, a to přední částí. Z okna se dívala na levou boční část vozidla. Bočním oknem viděla, že na místě řidiče ve vozidle sedí postava. Postava seděla ve vozidle staticky. Dveře vozidla byly zavřené. Nevybavovala si, že by se na místě nehody pohyboval někdo další. Pokud by tedy pan J.A. byl na místě nehody a utíkal od něj, tak jak tvrdí žalobce, jistě by jej paní U. z okna viděla, vzhledem k tomu, že se ihned poté, co uslyšela náraz, podívala z okna, co se děje. Nicméně paní U. nikoho neviděla a ve shodě se svědkem H. uvedla, že postava, kterou ve voze viděla, seděla na místě řidiče. Správní orgán si tak neudělal automatický závěr o neexistenci osoby, kterou neměl svědek H. možnost vidět, jak namítá žalobce v podané žalobě, neboť tuto skutečnost mohl vzít a vzal za prokázanou právě na základě dvou na sobě nezávislých svědectví svědka H. a svědkyně U.

K námitce žalobce, že bylo žalovaným bagatelizováno, že svědek H. požil před vnímanou dopravní nehodou alkohol, soud uvádí, že žalovaným nebyl tento fakt bagatelizován. Žalovaný posoudil v napadeném rozhodnutí možnost vlivu požitého alkoholu na svědka H., resp. na jeho schopnost vnímat objektivně danou situaci. Konstatoval, že ačkoliv svědek H. připustil vypít několika piv, byl zjevně schopen dostatečně vnímat celou situaci, když zabránil útěku žalobce, přičemž jej fyzicky přemohl. O stavu, jenž by u daného

svědka vykazoval známky opilosti, se nezmínili ani další svědci. Soud se s danou argumentací ztotožňuje a dále uvádí, že na výpověď svědka H. pohlíží, jako na věrohodnou, neboť v rozhodujících skutečnostech koresponduje s výpověďmi ostatních svědků.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že výpovědi svědkyně U. a svědka R. jsou plně nepřehledných rozporu, a to zejména v popisu sledu událostí. Časové údaje svědkyně U., která v době havárie spala, a která se nejprve dovolávala svého přítele svědka R., se jeví jako velmi nepřesné a nevěrohodné. Jak již soud uvedl výše, z výpovědi svědkyně U. jednoznačně vyplývá, že sice v době havárie spala, ale ihned poté, co zaregistrovala dopravní nehodu, která se stala před jejím domem a přímo pod jejími okny, se podívala ven z okna a viděla vůz žalobce a v něm osobu sedící za volantem. Až poté zavolala svého přítele, tedy svědka R. Svědek R. při ústním jednání toto potvrdil, když uvedl, že nejprve slyšel tlumenou ránu a asi tak po 30 vteřinách jej zavolala jeho přítelkyně, že se něco stalo na Klatovské třídě, a že jí vzbudil hluk.

K příchodu na místo dopravní nehody svědkyně U. a i svědek R. shodně vypovídali, že před svědkyní U. přišel na místo nehody svědek R., neboť jeho přítelkyně se ještě oblékala a dorazila na místo až po něm. Svědek R. poté vypověděl, že když na místo přišel, viděl svědka H. již u vozidla. Přítomnost svědka H. potvrzuje i výpověď svědkyně U., která vypověděla, že když přišla před dům, viděla svého přítele ještě s nějakým mužem stát u řidiče vozidla. Soud dále uvádí, že se ve výpovědích svědků objevují menší nuance, co se týče časové posloupnosti. Tyto jsou však nepatrné v řádech jednotek vteřin. Navíc shodně se žalovaným tyto odchylky soud považuje za akceptovatelné s ohledem na časový odstup od dopravní nehody, jež se udála dne 18. 5. 2014 a ústní jednání se konalo dne 23. 9. 2014, tedy čtyři měsíce od nehody. Navíc každý ze svědků vnímal události subjektivně. Dále soud uvádí, že pokud by svědci vypovídali naprosto totožně, bez nepatrných odchylek, svědčilo by to spíše o jejich nevěrohodnosti a tendenčnosti jejich výpovědí.

K tvrzení žalobce, že výpovědi svědkyně U. jsou v rozporu s výpověďmi ostatních dvou svědků, kdy žalovaný tyto rozpory přecházel a vyhodnocoval v neprospěch žalobce, její výpověď má vážné trhliny a je tendenční, soud konstatuje, že žalobce neuvedl, v čem spatřuje rozpor její výpovědi s výpověďmi ostatních svědků. Soud znovu uvádí, že jednotlivé výpovědi svědků H., U. a R. jsou kompaktní a nevyskytují se v nich rozpory. Z výpovědi svědkyně U., resp. z jejího tvrzení, že viděla ihned po dopravní nehodě, že někdo sedí ve vozidle na místě řidiče a dveře vozidla na levé straně u řidiče jsou zavřené, nelze dovozovat její tendenčnost. Svědkyně U. byla v danou chvíli nejbližší a měla nejlepší výhled na dveře u řidiče. To, že se ostatní svědci nevyjádřili, zda viděli tyto dveře zavřené, nemůže svědčit o opaku. Svědek H. k tomu uvedl, že si již nepamatuje, zda dveře byly zavřené či nikoliv. S ohledem na to, že výpověď svědkyně U. v ostatních podstatných okolnostech shodovala s výpověďmi dalších svědků, neměl správný orgán důvod pochybovat o věrohodnosti její výpovědi, tedy i o faktu, že viděla dveře u řidiče vozidla zavřené.

Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že znalec Ing. Ž. nevyloučil průběh nehodového děje tak, jak jej vyličil svědek A., s výjimkou možnosti, v které fázi dopravní nehody mohl tento svědek z havarovaného vozu vypadnout. Vzhledem k tomu, že dynamika nehodového děje proběhla ve zlomku sekundy, lze pochopit, že svědek A. ve své výpovědi

nerozlišil primární a okamžitě následující sekundární náraz. Při výpovědi svědek J.A. konstatoval, že když se nevešel do pruhu vozovky, tak narazil do vozidla stojícího po pravé straně a po nárazu se mu otevřely dveře u řidiče a z vozidla vypadal. K otázce právního zástupce žalobce poté uvedl, že nárazem byl vymrštěn otevřenými dveřmi z vozidla a poté šel kousek po čtyřech, zvedl se a utekl. Svědek A. tak jednoznačně uvedl, že vypadl při prvním nárazu do vozidla stojícího po pravé straně. Při své výpovědi si byl vědom, kdy vypadl. Soud poukazuje na to, že znalec Ing. Ž. však vyloučil, že by mohlo dojít k vypadnutí řidiče vozidla po prvotním nárazu do zaparkovaného vozidla, kdy podle něho působila odstředivá síla opačným směrem. K argumentaci žalobce, že nehodový děj a následný útěk svědka A. z místa nehody probíhal v řádu jednotek vteřin, nikoliv desítek vteřin, soud uvádí, že pokud by se svědek A. šel po vypadnutí z vozidla kousek po čtyřech, jak uvedl nemohlo by se jednat o útěk v řádu jednotek vteřin, jak uvádí žalobce, navíc ihned poté, co došlo k dopravní nehodě, celou situaci v místě nehody již pozorovala svědkyně U. ze svého okna, která měla dobrý výhled na levou stranu vozu, tedy na stranu řidiče a nikoho odcházejícího od vozidla po čtyřech neviděla, navíc uvedla, že dveře k řidiči byly zavřené a za volantem seděla osoba. Dále soud uvádí, že znalec sice připustil, že by k poškození pravé přední části čelního skla mohlo dojít osobou spolujezdce, o jehož tělo by se tělo řidiče zastavilo, avšak znalec nevyloučil možnost, že při absenci těla spolujezdce mohlo dojít k předmětnému poškození tělem řidiče.

K námitce žalobce, že na daný případ nelze aplikovat ani v obecné rovině judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č.j. 1 As 64/2008, neboť se týká úplně jiné situace a jiného typu jednání přestupce, soud konstatuje, že žalovaný na daný judikát poukazoval s nikoliv s ohledem na totožnost projednávaného přestupku, ale s ohledem na to, že shledal nevěrohodným skutková tvrzení žalobce a postup obviněného v daném případě byl obdobný postupu, jež uplatnil žalobce. Soud se v předmětném případě ztotožnil se závěrem žalovaného, že jeho skutková tvrzení jsou nevěrohodná, neboť by se jevilo zcela nelogické, pokud by vozidlo skutečně neřídil, aby dne 23. 5. 2014 při podání vysvětlení na Policii ČR odmítl vypovídat s poukazem na to, že by podáním vysvětlení mohl přivodit nebezpeční postihu sobě nebo osobě blízké, poté by na ústním jednání dne 19. 8. 2014, tedy s odstupem 3 měsíců od nehody uváděl, že vozidlo řídil pan J.A.

Soud shledal neopodstatněnou námitku žalobce, že žalovaný bez jakéhokoliv odůvodnění označil výpověď svědka A. za nevěrohodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pro věc je rozhodná výpověď svědka H. v té části, že od okamžiku zaslechnutí rány, vizuálně pozoroval místo dopravní nehody, a to až do doby, než se na místo dostavil. Při svědecké výpovědi uvedl, že kdyby z vozidla vystupovala další osoba, tak by si jí všiml, ve vozidle seděl pouze řidič, a to žalobce. Považoval za krajně nepravděpodobné, že by si svědek nevšiml osoby plazící se od vozidla až na roh domovní zástavby. Dále byla pro věc podle žalovaného rozhodná svědecká výpověď svědkyně U. v té části, kdy uvedla, že bezprostředně po dopravní nehodě vyhlédla z okna, přičemž viděla na místě řidiče sedět postavu, která se nehýbala a dále uvedla, že dveře byly zavřené. Žalovaný konstatoval, že v řízení provedené důkazy vyvrací výpověď svědka A. a tedy vyvracejí obhajobu žalobce. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že se žalovaný zabýval výpovědí svědka A. a jeho věrohodností a zdůvodnil v napadeném rozhodnutí, z jakých důvodů ji považuje za nevěrohodnou, a tedy i vyvrácenou.

K tvrzení žalobce, že se při hodnocení jednotlivých svědků nelze spokojit pouze s konstatováním, že se jedná o nestranného svědka a automaticky dovodit, že jeho výpověď je správná soud uvádí, že to, že jsou jednotlivé výpovědi svědků správné a věrohodné lze dovodit nejenom z toho, že svědci jejichž výpovědi byly rozhodné pro zjištění skutkového stavu, tedy svědci H. a U. nejsou na daném případě nijak osobně zainteresováni a vzájemně se neznají, ale také z toho, že jejich výpovědi se v podstatných částech shodovaly a společně s výpovědí svědka R. byly kompaktní. Na shora uvedené upozorňovaly i správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích a nespokojili se pouze s konstatováním, že se jedná o nestranné svědky, nýbrž ve svých rozhodnutích právě poukazovali na to, že se výpovědi svědků shodují.

K poukazu žalobce, že správní orgány obou stupňů měly postupovat důsledně podle zásady volného hodnocení důkazů a každý důkaz měly pečlivě jednotlivě vyhodnotit a odůvodnit, proč tento důkaz je, či není věrohodný a navíc měly všechny tyto důkazy hodnotit i v souvislostech a zároveň se snažit odstranit rozpory mezi těmito důkazy soud uvádí, že z prvoinstančního i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány se vypořádaly se všemi provedenými důkazy. Z rozhodnutí vyplývá, že se jimi zabývaly, jak je hodnotily a k jakým závěrům poté dospěly. Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že v daném případě žalovaný všechny důkazy vyhodnotil vždy zásadně v neprospěch žalobce, aniž by věrohodnost jednotlivých důkazů řádně odůvodnil. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný posoudil všechny provedené důkazy a uvedl, že především důkazy provedené svědeckou výpovědí svědka H. a svědkyně U. považuje pro řádné zjištění skutkového stavu za rozhodující. Také uvedl, v čem spatřuje a v jaké části jsou pro něj tyto výpovědi rozhodující a z jakého důvodu nepřisvědčil tvrzením žalobce a svědka A. Soud má shodně s žalovaným za prokázané, že žalobce byl řidičem daného vozidla a dopravní nehodu spáchal právě on a nikoliv pan J.A., kdy toto především vyplývá ze shora zmíněných svědeckých výpovědí svědka H. a svědkyně U.

Vzhledem ke shora uvedenému soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že v daném případě měla být uplatněna zásada in dubio pro reo. Její použití nebylo v daném případě vůbec na místě, neboť po zhodnocení důkazní situace má soud za prokázané, že vozidlo dne 18. 5. 2014 řídil právě žalobce a nikoliv pan J.A., jak uvádí žalobce. Použití zásady „v pochybnostech ve prospěch“ by připadalo v úvahu pouze tehdy, když by existovali pochybnosti o tom, že žalobce přestupek spáchal a tyto by nebylo možné odstranit, což se v daném případě nestalo.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. března 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně